

vantní a že rozhodné jsou výhradně jen a především lékařské posudky. Vykládá si tedy žal. úřad toto ustanovení nesprávně a tím také nesprávně pojem pojistného případu, jak jej má na mysli předpis § 5 odst. 5. Proto odpírá také neprávem nesporné skutečnosti faktického výkonu povolání st-lem důkazní moc při rozhodnutí otázky jeho invalidity, ač právě tato skutečnost má podle zákona při řešení této otázky především rozhodující význam, a mylně pokládá také v té příčině za rozhodné jediné posudky lékařské.

Ježto podle toho naříkané rozhodnutí je založeno na mylném právním názoru, který se příčí zákonu, jak stížnost právem vytýká, bylo zrušeno podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 14.006.

C e s t y: Tím, že určitý pozemek je v pozemkové knize, resp. v seznamu veřejného statku zapsán jako cesta, není ještě prokázáno, že jde o veřejnou cestu.

(Nález z 10. prosince 1937 č. 3742/35-4.)

V ě c: Obec Třebohostice proti rozh. zem. úřadu v Praze z 5. března 1935 o veřejnosti cesty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu ve Strakonících z 24. ledna 1931 bylo obci Třebohosticům z popudu stížnosti Jakuba Š. ze Zadních Zborovic na nesjízdnost veřejné cesty mezi Zadními Zborovicemi a Nahošínem, pokud vede katastrem obce Třebohostic, a vzhledem k vyjádření katastrálního měřického úřadu ve Strakonících, že cesta ta je cestou veřejnou, nařízeno podle § 21 zákona č. 46/1864 z. z. čes., aby zmíněnou cestu tak upravila, aby každý bez překážky mohl po ní jezdit.

Tento výměr byl nař. rozhodnutím potvrzen, v podstatě proto, že podle sdělení okr. soudu ve Strakonících je sporná cesta zapsána v seznamu II. knihy pro katastrální území Třebohostice jako veřejný statek.

Jednaje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, uvažoval soud takto:

Nař. rozhodnutí je právě tak jako výměr prvé správní stolice opřeno o ustanovení § 21 zákona č. 46/1864 z. z. čes. Podle odst. 2 cit. zákonného předpisu má politický úřad, »shledala-li by se na silnici nějaká vada, kterou by se ježdění přetrhovalo, na orgánech předem a nejprve k tomu zavázaných žádati, aby nařídili pomoc, kteréž je potřeba . . .«. Výrazem »silnice« v tomto zákonném ustanovení sluší rozuměti i cesty v širším slova smyslu, jak bylo již dovozeno v nálezu Boh. A 12.443/36, na jehož důvody se v tomto směru podle § 30 odst. 3 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 poukazuje.

Předpokladem úředního zákroku ve smyslu § 21 zákona č. 46/1864 z. z. čes. je však, aby šlo o silnici (cestu) veřejnou, neboť zákon se již podle svého nadpisu, ale také celým svým obsahem týká výhradně silnic (cest) veřejných. Aby tedy mohl příslušný úřad uložit orgánu, který je »k tomu předem a nejprve zavázán«, odstraniti závady na veřejné cestě, jež brání jejímu veřejnému užívání, musí si vyřešiti otázku, zda skutečně cesta, na níž se podobné závady vyskytují, je cesta veřejná. Žal. úřad byl si této své povinnosti zřejmě vědom a založil svůj názor o tom, že v daném případě jde o cestu veřejnou, na té okolnosti, že dotyčná pozemková parcela je zapsána v seznamu veřejného statku. Že pak jde o cestu obecní, takže povinnost odstraniti překážky bránící užívání postihuje obec, usoudil žal. úřad z toho, že cesta není ani státní, ani zemskou, ani okresní silnicí. Všechny ostatní okolnosti, zejména zda je cesta veřejně používána a zda ji obec opravovala, prohlásil úřad zároveň za nerozhodné.

Stížnost namítá proti názoru žal. úřadu, že okolnost, zda jest určitá pozemková plocha zapsána v pozemkové knize nebo v seznamu veřejného statku jako cesta, není rozhodující pro úsudek, zda jde o cestu veřejnou či ne. Soud musil k této námitce uznati, že zápis určitého pozemku v knize pozemkové, resp. v seznamu veřejného statku jako cesty sám o sobě není ještě důkazem, že je to cesta veřejná. Rozhodujeť o tom vzhledem k § 4 zákona č. 46/1864 z. z. čes. výhradně věnování veřejné komunikační potřebě (srov. Boh. A 12.443/36), na které arci lze po případě také ze zápisu do pozemkové knihy nebo do seznamu veřejného statku usuzovati. Avšak st-lka tvrdila již ve svém instančním odvolání, že cesta, o kterou jde, je cestou soukromou, což dotvrzovala i poukazem na to, že cesta nespojuje obě obce, nýbrž pouze obec Zadní Zborovice s pozemky Jakuba Š. a snad ještě jiných občanů ze Zadních Zborovic. Vyvracela tedy st-lka v průběhu správního řízení průkazní sílu té okolnosti, že cesta je zapsána v seznamu veřejného statku. Než žal. úřad, ač dal řízení před svým rozhodnutím doplniti, neopřel se v nař. výměru o výsledky tohoto šetření a nezaujal v něm stanovisko ani k shora zmíněným výtkám st-lčina odvolání, ani k jejím vývodům, jimiž se vyjádřila k výsledkům dodatečného šetření, nýbrž založil svůj úsudek o tom, že jde o cestu veřejnou, výhradně na té okolnosti, že cesta je zapsána v seznamu veřejného statku. Ježto však tato okolnost sama o sobě, jak shora uvedeno, nemůže za průkaz charakteru cesty jako cesty veřejné sloužiti, bylo povinností žal. úřadu přihlédnouti i k ostatním skutečnostem, o něž st-lka opírala své tvrzení, že o veřejnou cestu v daném případě nejde. Neučinil-li tak, nepočínal si žal. úřad procesně správně, čímž se dopustil podstatné vady řízení. Tato vada způsobena byla však zřejmě právním názorem žal. úřadu, že veřejnost cesty je prokázána již tehdy, je-li cesta zapsána do seznamu veřejného statku. Tento názor však nelze podle toho, co bylo výše řečeno, srovnati se zákonem, pročež slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.